

בפני ראש רשות השיפוט
אריאל מנור, עו"ד, יו"ר המותב
ד"ר ישראל וינבויס, עו"ד, חבר
ד"ר ניבי גל-אריאלי, עו"ד, חברה

1. יצחק יואל

2. ליאון בנלולו

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ואח'

המערערים

נ ג ד

1. עינת חורב

2. ח"כ שלי יחימוביץ

3. ח"כ איתן כבל

4. יוסף שוחט

ע"י ב"כ עוה"ד איתן לירז ואח'

המשיבים

5. ההסתדרות הכללית החדשה

6. ועדת הבחירות המרכזית של ההסתדרות

ע"י ב"כ עוה"ד יחיאל שמיר ואח'

המשיבות

פסק בוררות בערעור

אריאל מנור, עו"ד, יו"ר המותב:

א. כללי

1. בפנינו ערעור על פסק בוררות של הערכאה הראשונה של רשות השיפוט, שניתן ע"י כבוד הבורר, עו"ד שמואל אוסלנדר, ביום 29.3.17 בתיק 17-18/17 (להלן: "פסק הבוררות").
2. בפסק הבוררות, המכונה, אמנם, "פסק דין" אך על פי מהותו הוא פסק בוררות – סעיף 1 ב' לפרק י"ג לחוקת ההסתדרות והפ"ב (מתוזי ת"א) 45161-02-17, כבל נגד רשות השיפוט הארצית של ההסתדרות העובדים החדשה, (פורסם בנבו) – דחה הבורר הנכבד את תביעת המערערים, וקבע כי המשיבים 1-4 (להלן: "המשיבים") מוסמכים לפעול בשם סיעת בית חברתי בהסתדרות (להלן: "הסיעה"), ולהיות מועמדים מטעמה בבחירות למוסדות ההסתדרות. עוד קבע הבורר הנכבד כי אסיפת מליאת הסיעה מיום 13.2.17 התכנסה כדין,

וההחלטות שנתקבלו בה התקבלו כדין והן תקפות, ושהודעת ההסתדרות שניתנה לוועדת הבחירות בדבר זהות בעלי התפקידים בסיעה – יו"ר הסיעה וב"כ הסיעה – היא תקפה ונכונה, לאמור: שהמשיבה 1, הגב' עינת חורב, היא ב"כ הסיעה, והמשיבה 2, ח"כ שלי יחימוביץ, היא יו"ר הסיעה והמועמדת מטעמה בבחירות לראשות ההסתדרות. הבורר הנכבד הוסיף וקבע כי המערער 1 (מר יואל) איננו יו"ר הסיעה, וכי המערער 2, (מר בנלולו), איננו ב"כ הסיעה. לבסוף חייב הבורר הנכבד את המערערים בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 25,000 ₪. 20,000 ₪ למשיבים ו- 5,000 ₪ למשיבות 5-6.

3. המערערים הגישו בקשת רשות ערעור במסגרתה ביקשו את ביטול פסק הבוררות, על כל קביעותיו שפורטו לעיל, וכן ביקשו לקבל את תובענתם, על כל הסעדים שהתבקשו בה. עוד ביקשו המערערים כי בקשתם תידון כערעור גופו.

4. על אף התנגדותם הנמרצת של המשיבים, (המשיבות 5-6 השאירו את ההכרעה בסוגיה לרשות השיפוט), החלטתי ביום 5.4.17 ליתן למערערים רשות ערעור ולראות בבקשתם לרשות ערעור – ערעור, ובנספחיה את מוצגיו. עוד החלטתי כי המשיבים יהיו רשאים להגיב לערעור ולצרף לתגובתם תיק מוצגים (כפי שאכן עשו), וכי טיעון וסיכומים בעל פה יישמעו בפני מותב תלתא בראשותי ביום 27.4.17.

5. אין צורך לחזור כאן על נימוקיה המפורטים של החלטתי, ודי אם אזכיר, לצורך הערעור שבפנינו, כי במסגרת ההחלטה הנ"ל לא בחנתי את טענותיהם של המערערים דנן נגד פסק הבוררות קמא, ולא הערכתי את סיכוייהם להצליח בערעור, אלא בדקתי אך ורק אם השכילו המערערים לטעון טענות משפטיות נגד פסק הבוררות, שאינן טענות סרק או טענות עובדתיות מובהקות. מאחר שמצאתי בבקשת רשות הערעור גם (אם כי לא רק) טענות משפטיות אשר כאלה, ולאור המדיניות הנוהגת ברשות השיפוט זה רבות בשנים, ליתן רשות ערעור ביד רחבה, ניתנה רשות הערעור כמבוקש.

6. עתה, משהובהרה תמונת התנהלותו של ההליך, הגיעה העת לדון בערעור עצמו.

ב. טענותיהם של המערערים

7. לטעמם של המערערים טעה הבורר הנכבד בקבעו כי מינויו של מר יואל נעשה באופן בלתי תקין ובהליך פסול, וכי לכן יש לבחון את פעולותיו באופן קפדני וביקורתי במיוחד. בהקשר זה טעה לטעמם הבורר הנכבד גם בהתעלמו ממוצגים קריטיים – ת/9, נ/5, מהם עולה, לטענת המערערים, כי המינוי נעשה באופן תקין.

8. עוד טעה הבורר הנכבד לטעמם בכך שקבע, כי התקנון משנת 2015 הוא תקנון הסיעה הממוזגת – הבית החברתי ואופק – בעוד שהמדובר בתקנון של הסיעה (בית חברתי) בלבד, ולכן טעה הבורר הנכבד בקבעו שהוא בטל, ומה גם שהתעלם מכך שהתקנון נבדק בעינם הבוחנת של היועץ המשפטי להסתדרות ושל ביני"ה (בית נבחרי ההסתדרות).

9. המערערים מבקשים גם לבטל את קביעותיו של פסק הבוררות קמא בקשר לכשרות ולחוקיות של החלטות שהתקבלו ב"אסיפת המליאה" של הסיעה מיום 13.2.17, שכן

לשיטתם ההחלטות נתקבלו תוך שמוסתר מן המשתתפים תוכנו של ההסכם בין ח"כ כבל לח"כ יחימוביץ לפיו תהא ח"כ יחימוביץ מועמדת הסיעה לתפקיד יו"ר ההסתדרות, ולפיו הוסדרה "חלוקת השללי" בין ח"כ כבל לח"כ יחימוביץ, ביחס לחלוקת תפקידים ביניהם בביניה ובהסתדרות, וביחס לחלוקת היתרה הכספית, ככל שתהא, לזכויות חתימה ועוד.

10. חמור במיוחד בעיני המערערים הוא שהבורר לא שת ליבו לכך שהוסתר ממשותפי "אסיפת המליאה" כי מישכון עתידה של הסיעה והפקדתה בידי ח"כ יחימוביץ נעשו לצרכיו האישיים של ח"כ כבל, דהיינו התחייבותה של ח"כ יחימוביץ לעזור לו בבוא העת ככל שלא ידה.

11. עוד התעלם הבורר הנכבד – כך לטענת המערערים – ממחדלם של המשיבים להוכיח מי נגרע מרשימת צירי הועידה של הסיעה ומי חוסף אליה. בהקשר זה מוסיפים המערערים וטוענים כי המשיבים פעלו בניגוד להוראות סעיף 7' לחוקת הבחירות בהסתדרות, הקובע סדרים ונוהלים מפורטים למקרה של הפסקת כהונה של חבר סיעה. לטעמם אם היו הדברים מתקיימים בזיקה להוראותיו של חוקת הבחירות, היו נגרעים ממצבת המצביעים ב"אסיפת המליאה" מספר חברים – וממילא לא היו המשיבים משיגים את הרוב שנדרש לצורך קבלת ההחלטה שנתקבלה.

12. עוד, בנקודה זו, התעלם הבורר הנכבד גם מכך שנכחו בישיבה חברים במספר שלא איפשר קבלת החלטה ברוב של 75% כנדרש.

13. טענה נוספת כפי המערערים היא שטעה הבורר הנכבד בדחותו את בקשתם הדחופה לצרף דו"ח חוקר פרטי והקלטות נלוות, מהם עולה כי חלק מן החברים שקולם נספר כלל לא ידעו על ישיבת המליאה ולא נתנו לאיש יפוי כח להצביע בשמם.

14. כ"פרפראות" לערעורם טענו המערערים, כי טעה הבורר הנכבד גם בהתעלמו מעדותו של ח"כ כבל לפיה מונה מר יואל לראש הסיעה ללא כל תנאי, וכן כי הוא עצמו לא נשא על פי דין בשום תפקיד, וכי אינו זוכר למי ממצביעי "אסיפת המליאה" התקשר ולמי לא, וכן כי הוסיף וטעה בהתעלמו מעדותה של ח"כ יחימוביץ שהיתה – כנטען – עדות שקר, ומהקלטת 8/ת בה הוקלט ח"כ כבל אומר במפורש כי קיים הסכם פוליטי בינו לבין ח"כ יחימוביץ, ועוד כהנה וכהנה דברים שהמערערים רואים אותם בחומרה רבה.

15. עוד טוענים המערערים כי הבורר הנכבד טעה בהתעלמו מכך שהמשיבים נמנעו מלהעיד את עו"ד יורם אברהמי, היועץ המשפטי של הסיעה, אשר עדותו יכולה היתה לשפוך להבנתם אור, ולא אור יקרות, על מעשיהם של המשיבים, הראויים לדעתם לכל גנאי.

16. לבסוף טוענים המערערים כי טעה הבורר הנכבד בחייבו אותם בהוצאות משפט ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 25,000 ₪ - בעוד שהמשיבים כלל לא עתרו בסיכומיהם לקבל הוצאות משפט, ובוודאי לא להוצאות חריגות אשר כאלה.

ג. טענותיהם של המשיבים

17. אקדים ואומר כי המשיבות 5-6 נהגו בניטרליות – ובהגינות – כפי שחייבות היו לעשות – והודיעו בקצרה ובבירור שהמדובר בסכסוך פנימי בסיעת בית חברתי, והן מצידן תכבדנה כל הכרעה שתתקבל ע"י רשות השיפוט. נותר, אפוא, לפנות לתגובת המשיבים, אשר הם מצידם לא חסכו בטענות ובמילים, במתחם ביקורת נוקבת על המערערים ועל טענותיהם.
18. לטעמם של המשיבים יש לדחות את הערעור על הסף מארבעה נימוקים מצטברים, שהראשון שבהם יפה למר בנלולו בלבד ושלושת האחרונים לשני המערערים כאחד.
19. לטענתם המקדמית הראשונה של המשיבים, משנקבע ע"י הבורר קמא כי הסכם המיזוג בין סיעת בית חברתי לבין סיעת אופק בטל, והמערערים הבהירו כי אינם מערערים על כך, משמע שהמערערים מסכימים כי מר בנלולו מעולם לא היה חלק מסיעת בית חברתי ולכן אין יריבות בינו לבין המשיבים, ודין ערעורו להידחות על הסף. (ע.א. 54/87, **אמגר חברה לשיווק והשקעות בע"מ נגד ק.מ.א. להשקעות ובנין בע"מ ואח'**, (פורסם בנבו)).
20. לטענתם המקדמית השנייה של המשיבים יש לדחות את הערעור מטעמי השתק ומניעות של המערערים. לאחר מתן פסק הבוררות קמא נחתם הסכם קואליציוני בין סיעת אופק לבין סיעת עוגן, במסגרתו הצטרפה סיעת אופק לסיעת עוגנים, ושני המערערים הוצבו ברשימת נציגי סיעת עוגנים. לטעמם של המשיבים חתימת הסכם זה מעידה כי קיבלו על עצמם את תוצאות פסק הבוררות ופעלו על פיו והם מושתקים מלערער עליו. חומרה מיוחדת מייחסים המשיבים לכך שהמערערים הסתירו את דבר חתימת ההסכם האמור מערכאת הערעור. (ר' במיוחד בג"צ 2539/07, **עזאם אבו סרארי נגד שר הפנים**, (פורסם בנבו), וע"א 533/81, **"עגמון" חברה לייצור גומי ופלסטיקה בע"מ נגד ישעיהו עמית**, פ"ד ל"ו(3) 533, אליהם מפנים המשיבים).
21. לטענתם המקדמית השלישית של המשיבים יש לדחות את הערעור כי מדובר ב"מעשה עשוי", שכן כתוצאה ממציאות חדשה שנוצרה בעקבות פסק הבוררות קמא אין להשיב את הגלגל לאחור. (ר' רע"א 8129/02, **ארגיל שירותי הובלה (1993) בע"מ נגד רו"ח גבי טרבלסי**, פ"ד נ"ז(5) 481 וכן ע"א 844/14, **נוחי דנקנר נגד כונס הנכסים הרשמי** (פורסם בנבו) אליהם מפנים המשיבים).
22. המשיבים מבהירים כי "המעשה העשוי" הנטען על ידם אינו מתייחס רק לפעולותיהם של המערערים, שכבר פורטו במסגרת הטענה הקודמת, אלא גם לפעולות שלהם עצמם, כמו חתימת הסכם קואליציוני בין סיעת בית חברתי לסיעת ש"ס, ולפעולות של ההסתדרות הכללית, אשר אישרה בינתיים את רשימות המועמדים של הסיעות השונות לבחירות הקרבות ובאות.
23. בהקשר זה מוסיפים המשיבים וטוענים כי במסגרת הסכם פשרה בין ח"כ יחימוביץ להסתדרות, שקיבל תוקף של פסק דין בבית המשפט המחוזי בת"א-יפו, נקבע מנגנון פיקוח

על הבחירות, אשר חייב את הסיעות המתמודדות בגיוס אלפי בעלי תפקידים, ובתשלום כספים רבים.

24. משחדלו המערערים ולא ביקשו עיכוב ביצוע של פסק הבוררות קמא – כך לפי המשיבים – אין באפשרותם להעלות כל טענה נגד הפיכת פסק הבוררות למעשה עשוי.

25. לטענתם המקדמית הרביעית של המשיבים כל תכליתו של הערעור היא הפיכת ערכאת הערעור לערכאה דיונית שניה, אשר תדון בתיק מחדש, לרבות בעניינים עובדתיים – ועל כן דינו להידחות על הסף. (ר', למשל, רע"א 4745/10, אלום דן תורג'מן בע"מ נגד עו"ד יעקב אמסטר, (פורסם בנבו), אליו הפנו המשיבים).

26. המשיבים תומכים את עיקר יתדות טיעונם בעניין זה בכך שהמערערים מבקשים מערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו ע"י הבורר הנכבד קמא, לרבות הערכת מהימנותם של עדים שונים שהעידו בפניו. (ראה גם ע"א 8773/15, יעקב רפאל נגד איציק בן דוד, (פורסם בנבו), אליו הפנו המשיבים).

27. המשיבים אמנם ערים לכך שהערעור אינו כולל רק טענות עובדתיות, אך הואיל ולשיטתם אין זה מתפקידם לבור את המוץ מן התבן ולאור ריבוי הטענות ה"עובדתיות", טוענים הם כי דין הערעור להידחות על הסף.

28. לחילופין טוענים המשיבים כי דין הערעור להידחות לגופו, וגם זאת מארבעה נימוקים מצטברים.

29. הנימוק הראשון הוא כי מינויו של מר יואל נעשה שלא כדין, בלא סמכות ובאופן לא תקין, כפי שנקבע בפסק הבוררות קמא, והטענה כי ח"כ כבל עצמו (להבדיל מאחרים) מושתק מלטעון נגד המינוי אינה מעלה ואינה מורידה מאום.

30. המשיבים אינם מייחסים חשיבות למוצגים ת/9 ו-5/5, שכן שניהם נרשמו ע"י מר יואל – הוא ולא אחר – ולהבנתם של המשיבים המוצגים תומכים רק בטענה שמר יואל מינה את עצמו.

31. הנימוק השני הוא כי לא נפל פגם בהחלטת הבורר הנכבד קמא בעניין בטלות תקנון הסיעה משנת 2015. התקנון החל על הסיעה כברירת מחדל – הוא התקנון המצוי המצורף לחוקת ההסתדרות, בעוד שתקנון הסיעה משנת 2015, מעולם לא התקבל ע"י מליאת סיעת בית חברתי, ולכן אין לו כל תוקף. ארבעת האנשים שאישרו את התקנון (כבל, אברהמי, אלימלך ויואל) לא היו מוסמכים לעשות זאת, ולמעשה את התקנון אישר יואל עצמו, שכן אלימלך ואברהמי כלל לא היו חברי הסתדרות וח"כ כבל איננו, לטענת המערערים עצמם, חבר סיעה.

32. המשיבים מעירים כי גם אם הבורר קמא הנכבד לא ערך בפסק הבוררות הפרדה בין שני שלבי אישורו של התקנון (לפני המיזוג ולאחריו), כפי שטוענים המערערים, הרי אין בכך כדי לפגוע בתקפות החלטתו של התקנון 2015 אין כל תוקף.

33. אשר לביני"ה וליועץ המשפטי להסתדרות – הרי אליבא דהמשיבים אין זה מתפקידם לבדוק את תקפות התקנון ולכן גם לא בדקו זאת. כל שנבדק הוא אם התקנון אינו סותר את חוקת ההסתדרות ואין בכך כדי אין להעלות או להוריד לצורך השאלה אם נתקבל כדין והוא בר תוקף אם לאו.

34. הנימוק השלישי הוא כי ההחלטות שנתקבלו ע"י מליאת סיעת בית חברתי התקבלו כדין ובהתאם לתקנון המצוי, שהוא, לטענת המשיבים שפורטה לעיל, התקנון החל. המשיבים טוענים כי ההחלטות התקבלו ברוב מוחץ של 75%, כפי שקבע הבורר קמא הנכבד. המשיבים מבקשים לחזור ולתמוך בקביעותיו העובדתיות של הבורר הנכבד, וכן הם מבקשים להזכיר כי המערערים לא צירפו החלטה או הצהרה של מישהו מבין 88 חברי הסיעה, לפיה הוא מתנגד להחלטה שנתקבלה.

35. הנימוק הרביעי הוא כי החלטת הבורר הנכבד שלא להתיר את צירוף דו"ח החוקר הפרטי והקלטות הקשורות אליו כראיה נוספת היתה נכונה וראויה, וכי ודאי שאין להתיר את צירופה של ראיה זו בשלב הערעור. כמו כן טוענים המשיבים כי יש למחוק מן הערעור טענות הנסמכות על "ראיה" זו, אשר לא נתקבלה. (ר', למשל, ע"א 931/01, בכור איתן נגד המועצה הארצית לתכנון ולבניה ואח', (פורסם בנבו), שאוזכר ע"י המשיבים).

36. המשיבים מוסיפים וטוענים, בהקשר זה, כי דו"ח החקירה, שהגשתו נתבקשה וסורבה, הושג תוך הפרת החלטה מפורשת של כבוד הבורר קמא, (להימנע מפניה כלשהי אל מי מחברי סיעת בית חברתי) וגם בכך טעם שלא להתיר את הגשתו.

37. לבסוף טוענים המשיבים כי הבקשה לצירוף הדו"ח הוגשה בשלב הסיכומים והצריכה את פתיחתו של ההליך הדיוני ע"י קיום חקירות נוספות והשלמה ראייתית ולכן לא היתה סבירה בנסיבות העניין.

38. בסוגיית ההוצאות טוענים המשיבים כי מדובר בהליך סבוך ומורכב, וכי ההוצאות שנפסקו מכסות רק מקצת מההוצאות שהוצאו על ידם בפועל.

39. בסוגיית זימונו של עו"ד אברהמי כעד טוענים המשיבים כי המערערים עצמם ביקשו להזמין את עו"ד אברהמי למתן עדות וחזרו בהם – ומה להם כי ילינו?

40. כפועל יוצא ממכלול טענותיהם לעיל מבקשים המשיבים לדחות את הערעור תוך חיוב המערערים בהוצאות ראיות.

41. אם הארכת מעט בתיאור טענות הצדדים לא היה זה אלא משום שהצדדים עצמם - בעיקר המשיבים – פרשו יריעה רחבה מאוד של טענות, וגם אם אין לפרט במדוקדק כל אחת ואחת מהן, ראוי שיובהר כי נתתי דעתי, בכובד הראש הראוי, לכל טענה שמצאו לנכון לטעון.

ד. הדיון מיום 27.4.17 והטענות שהושמעו במהלכו

42. במהלך הדיון ביום 27.4.17 חידדו הצדדים והדגישו את עיקר טענותיהם כפי שפורטו לעיל.
43. עו"ד בומבך, ב"כ המערערים, בחר להדגיש את טעותו של הבורר קמא הנכבד, אשר ראה בתקנון 2015 את תקנון הסיעה הממוזגת, ואת סירובו של הבורר הנכבד להתיר את הגשתו של דו"ח חוקר פרטי בשלב הסיכומים. בהקשר זה ראה עו"ד בומבך להבהיר כי המערערים לא הפרו כל צו של הבורר בפנייתם לנותני ייפוי הכת, שכן צו הבורר אסר פניה לחברי הסיעה עד למועד הדיון, והפניה נעשתה לאחריו.
44. עו"ד בומבך הפנה לע"א 8098/09, כהן נגד בנק איגוד לישראל בע"מ, (פורסם בנבו), כדי לחזק את טענתו ששתיקתו של ח"כ כבל ביחס לתקפות תקנון 2015 היא שתיקה רועמת, המבססת כשלעצמה טענת מניעות תקפה. בעניין זה הפנה עו"ד בומבך גם לפסיקה נוספת ממנה נלמד (דבר שאינו שנוי במחלוקת בין בעלי הדין), כי פעולה שחורגת מהרשאה נבחנת על פי דיני השליחות ולא עפ"י דיני הכשרות.
45. טענות אלה, וחידודן של טענות אחרות שנטענו בכתב, נטענו אמנם בכישרון ובהירות, אך לא היה בהן משום חידוש או שינוי מהותי לדברים שנכתבו.
46. לאחר טיעונו של עו"ד בומבך איפשרנו גם למר יואל ולמר בנלולו לשאת דברים בקיצור, ואלה אמרו ברהיטות את אשר על ליבם, אך בלא שיהא בכך כדי לתרום להכרעה במחלוקות המשפטיות שנתגלעו בין הצדדים לערעור זה.
47. ב"כ המשיבים, עו"ד לירז, חזר אף הוא על עיקר טענותיו בכתב, הן אלה הנוגעות לדחיה על הסף, והן אלה לגופו של הערעור, וגם הוא חידד והדגיש את הדברים, בכישרון ובחדות, אך ללא חידוש או שינוי מהותי לדברים שנכתבו.
48. בתשובתם הקצרה של המערערים ראה עו"ד בומבך להדגיש במיוחד את הפסיקה המאפשרת לערכאת ערעור להתערב, בנסיבות מסוימות, בעניינים שבעובדה, בעיקר כשאינם נוגעים להערכת מהימנותם של עדים אלה או אחרים.

ה. דיון והכרעה

49. ראשית חכמה, ועל פי סדרם הנכון של הדברים, עלינו לבדוק את ארבע הטענות המקדמיות של המשיבים, לפיהן יש לדחות את הערעור על הסף.
50. אשר לטענה המקדמית הראשונה הרי נכון הדבר כי הבורר הנכבד קמא קבע שהסכם המיזוג בטל, וכי המערערים לא ערערו על כך. בכך מצטמצם מאוד עניינו של מר בנלולו בהליך הערעור, אך אינו מאויין כליל.
51. לפחות לעניין ההוצאות בהן חוייב – זכותו של מר בנלולו שיהא לו יומו בפני ערכאת הערעור, ובכך די כדי לדחות את הטענה המקדמית הראשונה.

52. אשר לטענה המקדמית השניה, שעניינה חתימת ההסכם הקואליציוני בין סיעת אופק לבין סיעת עוגן, הרי להבנתי אין בה כדי להעיד על כך שהמערערים קיבלו על עצמם את תוצאות פסק הבוררות, וכל שעשו הוא לשריין לעצמם אלטרנטיבה למקרה שערעורם יידחה. גם דינה של טענה מקדמית זו הוא, אפוא, להידחות.

53. אשר לטענה המקדמית השלישית, שעניינה מעשה עשוי הן בפעולות שעשו המשיבים והן בפעולות שנעשו ע"י צדדים שלישיים - לאחר מתן פסק הבוררות, הרי שגם זו רחוקה מלשכנע. בכל הכבוד לפעולות שנעשו, ואשר היו כרוכות, מטבע הדברים, גם בהוצאת סכומי כסף נכבדים, אין בהן כדי לבטל את זכותם של המערערים לקבל את יומם בערכאת הערעור. הבחירות טרם נערכו בפועל, וכל עוד לא נערכו המעשה איננו עשוי, והערכאה הערעורית יכולה וצריכה להתערב בו, אם תגיע למסקנה, לגוף הדברים, כי יש מקום להתערבות אשר כזאת.

54. המשיבים מוסיפים וטוענים, בהקשר זה, כי משנמנעו המערערים, מלבקש עיכוב ביצוע של פסק הבוררות קמא, אין באפשרותם להעלות כל טענה נגד הפיכת פסק הבוררות למעשה עשוי. דעתי בעניין זה שונה מדעתם. להבנתי ראויים המערערים לשבת, ולא לגנאי, על כך שלא ניסו לתקוע מקל בגלגלי הבחירות הקרבות ובאות, ולא עתרו לעיכוב ביצוע. זאת עשו המערערים בהנחה שערעורם עלול להידחות, ותוך תקווה מוצדקת כי אם יתקבל הערעור - טרם עריכת הבחירות - ניתן יהא עדיין להשיב את הגלגל לאחור. כאמור דעתי היא שמגיע למערערים יומם בערכאת הערעור, והעובדה שלא ביקשו עיכוב ביצוע אינה עומדת להם לרועץ.

55. אשר לטענה המקדמית הרביעית, שעניינה ניסיונם של המערערים להפוך את ערכאת הערעור לערכאה דיונית שניה, אשר תדון בתיק מחדש, הרי צודקים המשיבים בכך שהמערערים מבקשים מערכאת הערעור, יותר מפעם אחת, להתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו ע"י הבורר קמא הנכבד.

56. זה המקום להעיר כי הבורר הנכבד לא סרק את שדה הראיות שנפרש בפניו במבט מגבוה אלא חרש בו חריש עמוק לאורכו ולרוחבו, ביסודיות ובתבונה, תוך הבחנת העיקר מהטפל, ונראה שקביעותיו העובדתיות אכן מעוגנות היטב בחומר הראיות שבתיק. מסכים אני, אפוא, עם המשיבים כי אין זה מתפקידה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאים עובדתיים אלה, והמקרה שלפנינו שונה עד מאוד מהמקרים החריגים המוזכרים בפסיקה אליה הפנה ב"כ המערערים.

57. עוד טוענים המשיבים כי אין זה מתפקידם לבור את המוץ מן התבן, ולאור ריבוי הטענות ה"עובדתיות" דין הערעור להידחות על הסף.

אודה ולא אבוש כי טענה זו שובת לב היא, אך לא אוכל לקבלה. גם אם הערעור שזור בטענות "עובדתיות" שלא צריכות היו להיטען במסגרתו - והוא אכן כזה - הרי תפקידה של הערכאה הערעורית, כפי שאני מבין אותו, הוא לדחות טענות אלה, אך לדון בטענות

ה"משפטיות", שגם הן קיימות בערעור דנן, ולראות אם יש בהן כדי להפוך את החלטתו של הבורר הנכבד קמא על פיה.

58. לפיכך אני דוחה גם את הטענה המקדמית הרביעית, ומשדחיתי את הטענות המקדמיות כולן לא נותר אלא לדון בערעור לגופו.

59. אשר לטענת המערערים כי טעה הבורר הנכבד קמא בקבעו שמינויו של מר יואל נעשה באופן בלתי תקין ובהליך פסול, הרי שאין בידי לקבלה. הבורר הנכבד קמא היטיב לנתח את הליך המינוי, שלא היה אלא חלוקת תיקים למשתתפי ישיבה, ע"י אותם משתתפים עצמם, ארבעה במספר, שחלקם כלל לא היו חברי סיעה. הבורר הנכבד קבע, כממצא של עובדה, כי מר יואל מעולם לא נבחר ע"י שום גורם מוסמך, ופשיטא שגם ח"כ כבל לא היה מוסמך למנותו. סיעה בהסתדרות, וסיעת בית חברתי בכלל זה, אינה אחוזתו הפרטית של איש, ואיש – מרכזי ודומיננטי ככל שיהא – אינו רשאי להמליך עליה מלכים ולבצע בה מינויים.

60. צודק, אפוא, הבורר, כי מינויו של מר יואל כראש הסיעה לא נעשה בנוהל תקין ולא ע"י הנהלה שנבחרה באופן תקין.

61. עוד טוענים המערערים שהבורר הנכבד קמא טעה בכך שקבע כי התקנון משנת 2015 הוא תקנון הסיעה הממוזגת – בית חברתי ואופק – ולכן טעה בקובעו שהוא בטל, תוך שהוא מתעלם מאישור התקנון ע"י היועץ המשפטי להסתדרות וע"י ביני"ה.

62. אכן צודקים המערערים שהבורר הנכבד טעה, בכך שלא ערך בפסק הבוררות הפרדה בין שלבי אישור התקנון (לפני המיזוג ולאחריו) אך טעותו זו לא תצמיח להם רווח או הצלה.

63. ארבעת האנשים שאישרו את התקנון, (יואל, כבל, אלימלך ואברהמי), אשר אין חולק כי שני האחרונים שבהם כלל לא היו חברי סיעה, או חברי הסתדרות, לא רשאים היו ולא מוסמכים היו לאשרו.

64. אשר ליועץ המשפטי להסתדרות ולביני"ה, הרי שהם לא אישרו את התקנון, כי לא זה היה תפקידם, אלא בדקו שהוא הוגש כדין ואינו סותר את חוקת ההסתדרות. הנה כי כן – גם דינו של נימוק ערעור זה להידחות.

65. יתד מרכזי בערעורם תמכו המערערים בטענה כי הבורר הנכבד טעה בקבעו שהחלטות אסיפת המליאה של סיעת בית חברתי מיום 13.2.17, ובכללן ההחלטה שח"כ יחימוביץ תהא נציגת הסיעה בבחירות ליו"ר ההסתדרות, היו כשרות ותקפות.

66. השאלה אם במסגרת החלטות אלה חילקו חח"כ כבל ויחימוביץ שלל (כלשון המערערים) אם לאו, כלל אינה מענייני. תוכן ההחלטות שנתקבלו אינו נוגד את החוק או את תקנת הציבור. אדרבא, ניתן בהחלט לטעון כי תקנת הציבור דווקא מתייבת מתן אפשרות לעריכת בחירות – אך לא בכך עיקר העניין.

67. עיקר העניין הוא בכך שעל פי ממצאיו העובדתיים של כבוד הבורר התקבלו ההחלטות נשוא הישיבה כדין וברוב מיוחס של 75%.
68. הבורר הנכבד קמא דן גם בעניין זה ביסודיות המאפיינת את פסק הבוררות כולו, וקבע כי 21 איש השתתפו בישיבה עצמה ועוד 45 אנשים העבירו ייפוי כח להצביע בשם. רשימת חברי המליאה עודכנה כדין, ותקנון הסיעות הנספח לחוקת ההסתדרות (שהוא התקנון החל בענייננו לאחר שתקנון 2015 נפסל), אינו מונע הצבעת חברי מליאה באמצעות ייפוי כח.
69. הבורר הנכבד גם השתכנע מעדותם של ח"כ כבל ושל מר שוחט כי לקראת הישיבה נערך מאמץ לפנות טלפונית לכל חברי המליאה, ולא ראה פסול בכינוס ישיבת המליאה באופן בו כונסה, במיוחד על רקע לוח המועדים לקיום הבחירות.
70. איני סבור כי בכל אלה נפלה טעות כלשהי של הבורר הנכבד קמא, ואיני רואה מקום להתערב בהחלטתו. גם הפסיקה שהביאו המערערים בנושא השליחות לא מסייעת להם כאן, גם לא כזית.
71. נימוק ערעור נוסף הוא שטעה הבורר הנכבד קמא בדחותו את בקשתם הדחופה של המערערים לצרף דו"ח חוקר פרטי והקלטות נלוות, מהן עולה כי חלק מן החברים שקולם נספר כלל לא ידעו על ישיבת המליאה, ולא נתנו לאיש ייפוי כח להצביע בשם.
72. גם אם אלך לקראת המערערים ואניח (כפי שהבהיר עו"ד בומבך בטיעונו בעל פה), כי פעלו בתום לב ותוך שמירת הוראות הצו של כבוד הבורר, אזי איני רואה במה טעה הבורר הנכבד בעניין זה. צודק ב"כ המשיבים, עו"ד לירז, כי בענייני בחירות יש להקפיד הקפדה יתרה על העדר כל שיהוי, ולא יעלה על הדעת כי לאחר שהדיון בתיק הסתיים "יזכרו" המערערים, רק בשלב הסיכומים, לעתור להבאת ראיה חדשה, אשר חייבה, על פי עצם מהותה, את "פתיחתו" מחדש של הדיון, לרבות עריכת חקירות נגדיות והבאת ראיות סותרות ע"י המשיבים.
73. נכון הדבר כי עדיף היה שתיפרש בפני הבורר הנכבד התמונה הראייתית המלאה, אך בהתייחס לשלב זו הוגשה הבקשה, לתמונה העובדתית כולה, ולדחיפותו של ההליך, לאור הבחירות הקרבות ובאות – לא ניתן לקבוע שהבורר טעה בשיקול דעתו, שעה שלא התיר את הגשת הראיה הנוספת, ואין כל מקום להתערב בהחלטתו.
74. אשר לטענת המערערים הנוגעת לאי זימונו של עו"ד אברהמי ע"י המשיבים, הרי לאור העובדה שהמערערים עצמם הזמינו את עו"ד אברהמי וחזרו בהם מכך קשה להתרשם גם כאן שהבורר טעה.
75. בשולי הדברים, אך לא בשולי מעלתם, נותר עוד לדון בהחלטת הבורר קמא הנכבד לחייב את המערערים בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד כולל של 25,000 ₪, 20,000 ₪ למשיבים, ו-5,000 ₪ למשיבות 5-6. בעניין אחרון זה דעתי שונה מדעתו של הבורר הנכבד.

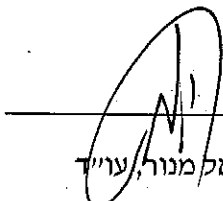
76. מחומר הראיות שבתיק עולה בבירור כי הרוח החיה, אשר נשבה במשך שנים בסיעת "בית חברתי", ותרמה להתנהלותה באופן שבו התנהלה, היתה רוחו של ח"כ כבל, אשר התייחס לסיעה כאל אחוזתו הפרטית. מר יואל מצידו היה שלוחו של ח"כ כבל ופעל בתיאום עמו. והנה בא יום, וח"כ כבל בחר להוביל מהלך פוליטי מסוים, אשר מר יואל סרב להסכים לו – מינויה של ח"כ יחימוביץ כראש הסיעה וכמתמודדת מטעמה בבחירות לראשות ההסתדרות.

77. תביעתם של המערערים נגד המשיבים אמנם נדחתה, אך קשה לבוא אליהם בטרוניה על כך שפנו לרשות השיפוט על מנת להבהיר מצב שח"כ כבל, אחד מקבוצת המשיבים, תרם תרומה ממשית להיווצרותו. לא דין הוא ולא צדק, בנסיבותיו של תיק זה, כי המערערים ישלמו הוצאות משפט לקבוצת המשיבים. בנקודה ספציפית זו הדין והצדק חד הם, שכן הדין מצדיק שלילת הוצאות מצד זוכה, אשר לא נמצא ראוי להן.

78. כבר עמדתי על כך כי המשיבות 5-6, כיד תבונתן והגינותן, לא נקטו עמדה במחלוקת שנתגלעה בין בעלי הדין – ולפיכך אין גם מקום לחיוב המערערים בהוצאות לזכות משיבות אלה.

79. סוף דבר, אציע לחברי לדחות את הערעור ולהשאיר את פסק הבוררות של הבורר הנכבד קמא על כנו בתיקון אחד, ביטול ההוצאות בהן חוייבו המערערים.

80. כמו כן אציע לחברי שלא לעשות צו להוצאות הערעור.

 אריאק מנור, עו"ד
 ראש רשות השיפוט

ד"ר ישראל וינבוים, עו"ד, חבר:

1. אני מצטרף לחוות דעתו המלומדת של כב' יו"ר המותב, ומסכים הן לנימוקיה והן לקבלת המלצתו בדבר תוצאות הערעור. אבקש להוסיף מספר מילים בעניין התקנון אשר, לטענת המערערים, התקבל בשנת 2015.

2. עיקרו של הערעור, כמו הטענה המרכזית העומדת בבסיס עתירת המערערים נשוא החלטת כב' הבורר עו"ד שמואל אוסלנדר (להלן – "הבורר"), מתייחסים לשאלת תוקפן של תקנון סיעת בית חברתי בהסתדרות (להלן – "סיעת הבית החברתי") משנת 2015 (להלן – "תקנון 2015"). ככל שתקנון 2015 הינו תקנון תקף ומחייב, כטענת המערערים, כינוס הסיעה ביום 13.2.2017 (להלן – "ישיבת הסיעה 2017") נעשה בניגוד להוראות תקנון 2015. זאת, מאחר שכינוס הישיבה לא נעשה לאחר ששני שלישים מחברי הסיעה שלחו בקשה בכתב ליו"ר

הסיעה, שבועיים לפחות בטרם כינוסה, במסגרתה ביקשו את כינוס הישיבה, ויו"ר הסיעה לא נענה לבקשה, הכל כנדרש בתקנה 3(ה) לתקנון 2015. בנוסף, ההחלטות אשר התקבלו באותה ישיבה אשר כונסה לכאורה שלא כדין כאמור לעיל (להלן – "החלטות הסיעה 2017"), לעניין שינוי התקנון ופיטורי יו"ר הסיעה, בטלות שכן, לטענת המערערים, ההחלטות התקבלו ברוב קטן מ- 75% מחברי הסיעה.

3. במסגרת הדיון בהליך אשר התנהל בפני כב' הבורר התברר כי "מליאת הבית החברתי" מעולם לא אישרה את תקנון 2015. מאחר שאתייחס להלן למושג "מליאת סיעת הבית החברתי", אקדים ואומר שלא הוצגו כל ראיות לפיהן מי מהגופים, "מליאת סיעת הבית החברתי" במובן חברי הסיעה ברשימת הסיעה שהתמודדה בבחירות להסתדרות, או "סיעת הבית החברתי", במובן המושג כגוף המייצג את הסיעה כלפי מוסדות ההסתדרות, ואשר מנה 7 חברים, קיבל החלטה המאשרת את תקנון 2015.

4. נראה כי לא יכולה להיות מחלוקת ששינוי תקנון, ו/או התקנת תקנון מקורי, יכול שיעשה אך ורק על ידי "מליאת הסיעה". כך עולה ברורות מסעיף 5, פרק יז' לחוקת ההסתדרות. סעיף 5(ד), לפרק יז' לחוקה אומר כי תקנון הסיעה (ככל שהסיעה ביקשה לסטות מ"תקנון הסיעות", המהווה את "ברירת המחדל") יוגש על ידי הסיעה "ביום כינוסה של הוועידה" אשר נבחרה מכוח הבחירות שנערכו. סעיף 5(ג) אומר כי "סיעה רשאית להוסיף על תקנון הסיעות". לא נמצא בחוקה, ו/או בתקנון הסיעות, כל הוראה המקנה לגוף כלשהו, להוציא "הסיעה", לשנות ו/או להתקין תקנות חדשות.

5. מיהם החברים המרכיבים את הגוף המכונה "סיעת הבית החברתי", או "מליאת סיעת הבית החברתי?" לכאורה ניתן לטעון כי קיימות שתי אפשרויות להגדרת אותו גוף. האחת, כפי שזו מופיעה בסעיף 2 לפרק יז' לחוקת ההסתדרות, ובדומה גם בסעיף ההגדרות בתקנון 2015, דהיינו, כי חברי הסיעה, או מליאת הסיעה, הם צירי ועידת ההסתדרות שנבחרו מתוך רשימה שהגישה הסיעה לקראת הבחירות להסתדרות; השנייה, לאחר סיום הבחירות ובחירת הסיעה את נציגיה בביני"ה, מהווים נציגים אלה (להלן – "נציגי הסיעה בביני"ה"), במהלך התקופה שבין ועידה לוועידה, את הסיעה בהסתדרות "לכל דבר ועניין", כאמור בסעיף 1(ד) לפרק יז' לחוקת ההסתדרות. אם כך, נציגי הסיעה בביני"ה, בהיותה לכאורה "הסיעה", הם המוסמכים להחליט על שינוי תקנון הסיעה.

6. אינני מקבל, ככל שהדבר נטען על ידי המערערים במהלך הדיון בערעור, את הפרוש לפי האפשרות השנייה הנ"ל. סעיף 1(ד), פרק יז' לחוקת ההסתדרות אומר: "בין וועידה לוועידה, לצורך התנהלות הסיעה אל מול ההסתדרות, נציגי הסיעה ששלחה הסיעה לביני"ה בהתאם לסעיף 3 להלן, מהווים את הסיעה בהסתדרות לכל דבר ועניין (הדגשה שלי – י.ו.). דהיינו, ל"צורך התנהלות הסיעה אל מול ההסתדרות" נאמר, ורק לצורך זה. סעיף זה בחוקה אינו הופך את נציגי הסיעה בביני"ה ל"כלל חברי הסיעה", ואינו מקנה להם סמכויות המוקנות לחברי הסיעה כולה. כל שאומר סעיף 1(ד) הנ"ל, במילים פשוטות: "את, הסיעה, תמני נציגים מטעמך אשר ימסרו לי, ההסתדרות, את אשר הסיעה החליטה

במוסדותיה החוקיים". משכך, מבחינת ההסתדרות, חזקה שמה שנמסר להסתדרות על ידי נציגי הסיעה בביני"ה אכן משקף את עמדת הסיעה, כפי שהתקבלה כחוק במוסדותיה.

7. באישור מליאת ביני"ה את אשר נמסר לה על ידי נציגי סיעה בביני"ה אין כדי ליתן תוקף חוקי להחלטות אשר התקבלו שלא כחוק על ידי הסיעה, וזאת במסגרת היחסים שבין הסיעה לחבריה, ובכל הקשור למחלוקות שבין מוסדותיה השונים של הסיעה. ודוק, זו גם התשובה לטענת המערערים בעניין העובדה כי מוסדות ביני"ה אישרו את תקנון 2015 אשר נוסחו הוגש להם על ידי יו"ר סיעת הבית החברתי. האישור שניתן לתקנון על ידי היועץ המשפטי להסתדרות ניתן מתוך הנחה כי תקנון זה אושר כדין על ידי הגורם המוסמך בסיעה. אין באישור זה כדי להשליך על תקפות התקנון במבחן היחסים בין חברי הסיעה ו/או מוסדותיה. כל שיש בו הוא בחינת תוכנו של התקנון אל מול הוראות חוקת ההסתדרות על מנת לוודא כי אין התקנון סותר את הוראות החוקה.

8. בעניין זה אעיר כי גם גישת המערערים עצמם, כעולה מסעיפים 22 עד 25 לכתב התובענה למתן צו הצהרתי, וכעולה מהגדרת "סיעה" בתקנון 2015, היא ש"מליאת הסיעה" היא: "צירי ועידת ההסתדרות שנבחרו מתוך רשימה שהגישה סיעת בית חברתי בהסתדרות".

9. במהלך הדיון ביקשו המערערים לאבחן בין הגשה ראשונית של תקנון מטעם הסיעה שמתבצעת בתקופה המאוחרת למועד כינוס הוועידה המתכנסת עם תום הליך הבחירות שאז, אם הבנתי נכון את טענתם, הגוף הרשאי להחליט לגבי אותו תקנון הוא מליאת נציגי ביני"ה בסיעה, ובין שינוי מאוחר יותר לתקנון קיים, שאז השינוי אמור להיות מאושר בסיעה ברוב של 75%. אינני מוצא כל בסיס לאבחנה זו. ככל שסיעה אינה מגישה, עם כינוס הוועידה לאחר הבחירות, תקנון לאישור ההסתדרות, תקנונה הוא "תקנון הסיעות". תקנון הסיעות דינו ככל תקנון אחר. ככל שהסיעה מבקשת לשנות, ו/או להוסיף על הוראותיו, הדבר אמור להיעשות באמצעות הגוף המוסמך מטעם הסיעה. אין נפקא מינה אם המדובר "בתקנון ראשון" או "בשינוי ראשון" של התקנון, או בשינוי מאוחר יותר. כאמור לעיל, אין כל הוראה בחוקת ההסתדרות ו/או בתקנון הסיעות, המסמיכה את נציגי ביני"ה בסיעה להחליט על שינוי תקנון הסיעה. זאת אף זאת, אפילו אם ייאמר כי חוקת ההסתדרות, ו/או תקנון הסיעות, אינו מסמיך מוסד כלשהו בסיעה להחליט על שינוי התקנון, המסקנה היא כי מליאת הסיעה, במובנה הרחב הנ"ל, היא המוסמכת מכוח סמכותה השירית.

10. העולה מהמקובץ הוא, שינוי תקנון יכול שיעשה אך ורק על ידי הסיעה. הסיעה הינה כלל החברים אשר נבחרו ברשימת הסיעה בבחירות להסתדרות. אין מחלוקת, והדבר לא נטען כלל, כי תקנון 2015 התקבל, ו/או אושר, על ידי סיעת הבית החברתי, כהגדרתה הנ"ל.

11. משתקנון 2015 אינו תקנון תקף, הרי שהחלטות הסיעה 2017 תקפות גם אם אלו התקבלו ברוב קטן מ- 75% מכלל חברי הסיעה. ודוק, לא מצאתי בהוראות חוקת ההסתדרות, ו/או בתקנון הסיעות, כל הוראה המחייבת רוב בשיעור מסוים, על מנת להעניק תוקף להחלטת סיעה לשנות, ו/או להוסיף, על הוראות תקנון קודם של הסיעה, ו/או על הוראות תקנון הסיעות. רשאית, כמובן, סיעה לשנות תקנונה כך שהתקנון החדש יכלול הוראה המתנה

שינויים בו ברוב מינימאלי מסוים, אך כל עוד אין תקנון תקף המכיל הוראה מעין זו, שינוי תקנון יכול להיעשות על ידי חברי הסיעה ברוב רגיל.

12. המערערים מוסיפים וטוענים כי גם אם תקנון 2015 הותקן שלא על ידי הגוף המוסמך, ואו ברוב הדרוש, מנועים המשיבים מלטעון כנגד תוקפו שכן הם השלימו עם הוראותיו, ומעולם לא טענו כנגד תוקפו. בנסיבות שהוכחו במהלך ההליך בפני הבורר בעניין התנהלותו של ח"כ כבל כיו"ר הסיעה בעבר, וכ"ממליכו" של מערער מס' 1 כיו"ר הסיעה, הכל בהתעלם מנהלים מחייבים ומהקפדה על קבלת החלטות מוסדרת, אני בדעה כי ח"כ כבל עצמו אכן מנוע מלטעון כנגד תקפות תקנון 2015. ברם, מעשית, אין במניעות זו כדי לסייע למערערים. לא הוכח כי המשיבים האחרים, קל וחומר כלל חברי הסיעה שהצביעו בעד קבלת החלטות 2017, היו מודעים לקיומו של תקנון 2015, ואו לדרך "קבלתו", ואו כי הודיעו להם את דבר קיומו של תקנון 2015. אין אדם יכול להיות מנוע מלטעון כנגד עובדות שכלל לא היה מודע להם, ולמצער, "עצם עיניו" נוכח קיומן. מניעות מבוססת על הסכמה, ולו הסכמה בשתיקה. אין לך הסכמה, ללא ידיעה מוקדמת של העובדות האמורות לחוות את נשוא ההסכמה.

13. לסיום עניין זה אציין כי לא רק שלא הוכח שכלל חברי הסיעה היו מודעים לקיומו של תקנון 2015 אלא, שלדידי, היה על המערערים לצרף לעתירתם המקורית את כלל חברי הסיעה אשר הצביעו עבור אישור החלטות 2017. לכל אחד מאותם חברי סיעה יש אינטרס ועניין בשאלה האם דין החלטות 2017 להתבטל, כפי הסעד לו עתרו המערערים. משכך, קבלת הסעד לו עתרו המערערים בהליך דלמטא היה פוגע בזכות של אותם חברי סיעה אשר הצביעו לקבלת החלטות 2017 כאמור לעיל, מבלי שניתנה להם האפשרות לטעון טענותיהם בעניין. ובמילים אחרות, אפילו הייתה ניתנת הסכמת המשיבים כאן לעתירת המערערים, לא היה בהסכמה זו כדי להצדיק מתן הצחרה על פסלות החלטות 2017, מבלי שניתנה לכלל חברי הסיעה שהצביעו בעד קבלתן להביע עמדתם בהליך. שאלת המניעות הינה דוגמא לרלוונטיות של צירוף אותם חברים כמשיבים שכן, כפי שראינו, טענת המניעות יכול שתתקבל לגבי חלק מהמשיבים, ולחידחות לגבי אחרים.

ד"ר ישראל וינבויס

עירד-דני וינוטויון

~~מ.ר. א.ת.כ.ט.~~

ד"ר ישראל וינבויס עו"ד

חבר מותב

ד"ר ניבי גל-אריאלי, עו"ד, חברת מותב:

1. אני מסכימה לדבריו של יו"ר המותב – הן לניתוח המקיף והבהיר שלו לטענות, משקלן ומשמעותן, והן לתוצאה אליה הגיע.
 2. נקודה מסוימת אבקש לחדד: המערערים טענו, כפי שתיאר יו"ר המותב בסעיף 17 לחוות דעתו, כי אין לחייבם בהוצאות מאחר שלא נתבעו על-ידי הצד שכנגד.
 3. אף אני סבורה, כאמור, כי יש לבטל את ההוצאות שנפסקו על-ידי הבורר במקרה זה, מן הטעם שקבע יו"ר המותב בסעיף 78. אך לטעמי אין בכך כדי לקבוע דבר לגבי סמכות רשות השיפוט לפסוק הוצאות גם אם לא נתבעו.
 4. רשות השיפוט היא גוף בוררות, פועלת מכוח חוקת ההסתדרות ומוסמכת לפסוק שלא על פי הדין המהותי (סעיף 3 לפרק 1 בתקנון רשות השיפוט).
 5. בין היתר מוסמכת רשות השיפוט לפסוק הוצאות מכוח סעיפים הקבועים בתקנונה – ס' 5 לפרק 1 וסעיף 1 לפרק 15, והכל בכפוף לחוקת ההסתדרות הקובעת לענין סעדים שמוסמכת רשות השיפוט לתיתם:
- לרשות השיפוט הסמכות ליתן כל סעד ארעי או קבוע, שייראה לה למען הצדק, לרבות צו עשה, צו מניעה, סעד הצהרתי וסעד כספי.*
- (סעיף 8 (א) לפרק יג בחוקת ההסתדרות).
6. לפיכך, אין בהחלטה לבטל את החיוב בהוצאות במקרה זה כדי ללמד על סמכותה של רשות השיפוט לפסוק הוצאות בכלל, אם וכאשר יהיה בכך צורך למען הצדק, בנסיבות עניין אחר כלשהו.

(ג. גל-אריאלי)

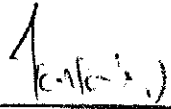
ניבי גל-אריאלי, עו"ד
חברת מותב

סוף דבר

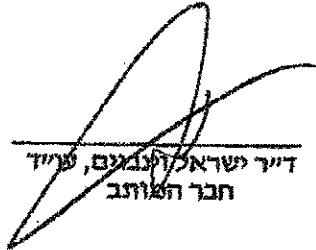
הוחלט לדחות את הערעור ולהתיר על כנו את פסק הבוררות שניתן ע"י כבי הבורר קמא בתיקון אחד
והוא ביטול התוצאות בהן חוייבו המערערים.

אין צו להוצאות בערעור זה.

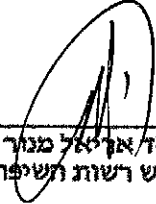
ניתן היום 3.5.17 בהגדר הצדדים.

ד"ר ניבי גל-ארלי, עו"ד
חברת המותב

ד"ר ישראל קינמנס, עו"ד
חבר המותב

עו"ד ישראל קינמנס
ראש רשות השיפוט